

LADINA KAMENITA

vineri, 02 octombrie 2020

Došla je mlada iz Karaševa u Lupak, nika lepa i poštena devka po imenu Ana.

Udala za kova a Petra, ostarili su zajedno i u inili mlogo imanje i bogatstvo, a novcam niti su im znali broj. Samo e njoj je bil drag život jer ne zaludu su veleli starci: komu je drago veselje, tomu je draga i radnja! A na starosti majka Ana seljenka, tako su joj veleli u selu, kaže mužu Petru:

- Hajda, lovi e, da napravimo jedan dom, da ostane posle nas!

- Sad si se našla da iniš dom? Mi imamo dom i sve što nim treba, odgovoril joj je Petar kova , njejan muž.

Samo e se zna, žena obr e novac i sve što je u familiji, tako e ona pogodi najstari zidari. Najdobar u to vreme beše niki rus po imenu Vladimir, koji je ostal posle boja kod nas u selu. Sam je domove radil i napravljaj, od fundacije pa sve do pokrova. Umel je da govori dobri karaševski, a majka Ana seljanka baš njega pogodi da joj digne dom,

- A Petar, muž ti, zna li za ovo? pital ju je Vlado.

- Ne tebe, Vlado, to briga, la da zna i on na svoje vreme, samo ti mi kaži laš ili nelaš da se uvatiš za radnju?

- Ano, onda znaj, kod mene re je re !

Došli su narodi iz Karaševa, njejan brat

ure i niki varulje, pa iskopaše fundaciju, a Petar kova je ak privatil kako je majka seljanka rekla. U hiljadu devet sto, u prvi ponedelnik iz meseca, rušnjak majstor Vladimir postavi dva kamena plo e na ošku i po e da vika:

- Majko Ano, davaj petla!

Ato majka Ana seljanka petlam pod rukom, lep jedan kokodan, imal je erveni pera i opaš šeren kako paun. Majstor Vlado ga metnul na kamen i s ekanam mu odbi glavu, a krv je manul da posveti fundaciju. Omak je po el moliti Boga:

- O e naš, koji jesi na nebesima...

Tudi, okol te radnje, su se sigrali deca i devi ke, pa glideli kako majstor moli Boga i namenjuje za zdravlje gazdam doma. Došal je i gospodin iz sela, Gerhard mu se imelo, s niki dva administranta. Posveti on fundaciju i hode u stari dom kod gazde Petra kova a i po e da mu pripoveda kratko:

- Petri e, daj ti Bože pu eru da digneš ovej dom i da se raduješ i veseliš u njim!

Petar gazda nato i ašice s rakijom, pruži gospodinu Gerhardu, a ministrantam dade niki bobon i i jabalke mašanke.

- Da te uje gospodin Bog! odgovori Petar kova gospodinu i poglne uzdušak do dna ašu s rakijom. Gospodin ga pita:

- A što veli za ovo tvoj sin uri ka?

- Znaš ti deca, gospodine! On je tamo u Ri ici, u fabriki radi, a sad je stigal i majstor!

U isto vreme majka Ana seljanka se govori s majstoram, ona i oni pogl u rakiju i se šamate, smeju se, ali majka Ana tiho kaza decam:

- Idete odovda, sigrajte se indi negdi, da vi ne pribiju majstori s kamenji!

Svi de ica se potvriše, samo Martica, komšijina devi ka, ostade da glidi kako Vladimir postavi pljo u kamena uz krst priko oni drugi dva što su bili na ošku. Vladimir ne obiležil ladinu njejnu, koja ostade pod pljo om kamena, samo uri , brat majke Ane seljanke, to je obiležil i pregnut je kazal majstoru:

- Vlado, što si u inil?

- Ne kriv ja, i po e da se smeje.

Majka Ana seljanka po e da vrišti i ona se posrdi na rušnjaka i mu re e:

- Znaš li ti što zna i ovo, Vlado? Rušnjak potuli glavu, se prikrti i kaže:

- Znam...

Radili su na tem domu dok su digli i zazidali stene sobe sve do pokrova. Kad su po eli da me u grede i rozi dzvonci po eše da biju žalno i u sokaku se ul javak, vrištanje i pripevanje.

Ato An elija, mama Marticina, utopena u
slza i kaza majki Ani seljanki:

- Ano, Ano, umrla mi je devi ka!

Majka Ana seljanka po e i ona da vrišti i uze
An eliju za ruku, pa turiše u sobu i upita ju:

- Kako to, od što je boluvala?

- Od ništa, joj re e An elija, nego su mi ubajale
divi ku, ukrali su joj dušicu. Majki Ani seljanki je
tanulo nam za Marticinu ladinu i po e da se pripeva
i po jako!

An elija pade na kolena i po e da kle i ubijaka,
uze sa stene ikonu svete Marije i ubijaka iz
duše:

- Daj Bože, ko moju devi ku ubijal i umoril,
do sedmog kolena devke u tom domu da se rode, ali
omak da im Bog uzme dušicu, kako mojoj Martici!

Omak An elija si po e doma, a majka Ana
seljanka si spomenu za njenog sina uri ku.

On, tu jesen, trebalo je da ima svadbu,
dom se svršil, ato i svadba u tu zimu pa lepa i bogata
svadba beše. A u idu u godinu, Marija, žena
uri kina, se porodi i baš devi ku je imala, imelo se
joj Barbura. Bilo je krštenje i veliko veselje, samo
e na tri meseca malena devi ka, ješte u povitku,
u ini Boginje. U nedelji dana, malana Barbura beše
i ukopana, umrla je u povitku. Kad se to dogodilo,
majka Ana seljanka si spomenula za to prokletstvo
njejne komšije An elije, aman nikomu ne kazala za
to prokletstvo.

Imal je uri ka ješte decu, i sve beše dobro.
Njegovi deca su izrasli, pa na njihovim redu decu su imali, a majka Ana seljanka je umrla, njen muž isto.

Kad je uri ka kova oženil sina, su ošli u Vodnik, jeno selo blizu i su doveli devku mladu u dom. I ta snaja se porodi, upravo divi ku je imala, kad je isplnila šest godinke umrla je devi ka od jeftike.

Vica tako se teglilo to prokletstvo ak do našeg doba, od generacije do druge, dogod za unuku Anu su doveli zeta iz istog sela. Na tem broju se promenil ime famile, zet je surnul stari dom, napravil drugi dom iz novog temelja i na tej na in je nestalo prokletstvo.

Ova pripovetka je istinita!

Glidim na bregove; sve propada

I žalosti, i jedam plna mi je aša,

U era kod mene kod salaša

Za staru krušku obesila se nada!

Pobegli smo u svijet od jeda

I nevolja za malko prašinu,

Beše za nas najlepa pobeda

e smo ošli roblje u tu inu!

O, Bože, moji Karaševci bogati

To krvošno blago ugasi vam ognjišta,

Sve e na ovom svetu ostati

Jer to bogatstvo ne košta ništa!

U šumi vetar eplje lomi

I sneg priko sela veje,

Nego nas isto ognjište greje

Jer Karaševci smo mi!

Veliki kraljevstva su propali

Teške brige su nas zarobile,

Nebrojne muke su ni probile

Ali, mi, Karaševci smo ostali!

Karaš reku, ko može da zastavi

Svetu veru ona nam donosi,

Naš narod milost nikom ne prosi

e mi smo Karaševci pravi!

Milja Šera